णि येन ध्यानेनाबुद्धाः ज्ञातवानसि बुधेरनुदात्तेतोलुङ् थास् सिच् लिङ्सिचावात्मनेपदेष्विति सिचः कित्त्वाद्गुणाभावः सिज्लोपधत्वजश्त्वादि। तद्ध्यानं शिवं शोभनं कचिदिति नृपः अवादीत् न तस्य व्याघात इति। वदव्रजेत्यादिना वृद्धिः ध्यै चिन्तायां भावे ल्युट् ध्यानं॥१८॥

भ॰ ऐषीरित्यादि॥ तव तद्ध्यानं शिवं निर्विघ्नं तस्य कल्याणमिति वा इति नृपोऽवादीदुक्तवान् व्रजवदेतिब्रिः यद्ध्यानं पुनर्जन्मनो जयाय अभिभवाय त्वं ऐषीः इषुश्च वाञ्छे यां सिः रुदाद्यस्तीतीम् वसोरस्येतीम् झसस्वाज्झसीम इति सेर्लोपः धीठीयीष्विति अम् आदिगेचोरिति णुः भूयोमजादेरिति पुनरम् आदिगेचोरिति ब्रिः यच्च ध्यानं ते तव रूपादिबोधात् चक्षुरादिद्वारेण रूपरसादीनां यो बोधो ज्ञानं तस्मात् न्यवृतत् निवृत्तं ध्यानं न रूपरसगन्धादिविषयकं स्यात् वृतेर्द्युतादित्वात् शासुलिद्युदिति ङः ङविधानं अतएव पं। येन ध्यानेन प्रतनूनि दुर्बोधादतिसूक्ष्माणि तत्त्वानि त्वं अबुद्धाः बुधेस्यासि झसस्वादिति सिलोपे ढभात्तथोरिति थस्य धः झषझमोरितिधस्य दः॥१८।

आख्यन्मुनिस्तस्य शिवं समाधेर्विघ्नन्ति रक्षांसि वने क्रतंश्च। तानि द्विषद्वीर्यनिराकरिष्णुस्तृणेढु रामः सह लक्ष्मणेन॥१९॥

ज॰म॰ आख्यत्॥ पृष्टो मुनिस्तस्य समाधेर्ध्यानस्य शिवमनुपद्रवमाख्यत् कथितवान्। चक्षिङः ख्याञ् अस्यतीत्यादिना ञेरङ् आतो